EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ

— konstaterar att kommissionens förslag till energibeskattning inte tjänar något av de syften som anges för att stödja förslaget till direktiv. Man uppnår inte en harmonisering av beskattningen, utan tvärtom uppstår nya snedvridningar. Konkurrensen både mellan olika energikällor och mellan ländernas ekonomier råkar i obalans. Den energiintensiva industrins konkurrenskraft hotas, och sysselsättningen och tillväxten inom Europeiska unionen kommer att fortsätta avta. Om tillverkningen flyttas över till länder med lägre beskattning kommer det att öka den totala mängden koldioxid.

— framhåller att nya skatter kommer att innebära att kostnaderna för ståltillverkning ökar och den europeiska stålindustrins konkurrenskraft på världsmarknaden försämras. En sådan åtgärd skulle inte på något sätt gynna miljön.

— påminner om målet för energipolitiken, såsom det fastlagts i vitboken, nämligen en tryggad försörjning, prisnivå och skydd av miljön. Den föreslagna energiskatten skulle hota urvalet av energityper och särskilt missgynna kolet som är Europas huvudsakliga energikälla.

— framhåller att man inom kol- och stålindustrin är medveten om sitt miljöansvar. De stora framgångar som gjorts på miljöområdet visar detta. Inom kol- och stålindustrin är man beredd att göra fortsatta ansträngningar i framtiden, om man inte hindras av skatteåtgärder. Frivilliga överenskommelser är att föredra framför skatteåtgärder.

— konstaterar att problemet med klimatförändringar kräver en bred teknisk insats. Tekniken inom kolindustrin bör utvecklas och tillämpas, särskilt i de stater som har den lägsta tekniska nivån. Fler åtgärder bör vidtas för detta. Att införa en energiskatt skulle motverka målet.

— motsätter sig bestämt det framlagda förslaget och uppmanar kommissionen att endast införa en energiskatt inom Europeiska unionen på villkoret att de industrinationer som utgör Europeiska unionens främsta konkurrenter, i synnerhet OECD-länderna, vidtar liknande åtgärder. Endast ett sådant villkor om ömsesidighet kan förhindra, eller åtminstone mildra de negativa effekterna av om Europeiska unionen skulle gå sin egen väg i fråga om beskattning av energiprodukter.

RESOLUTION FRÅN EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ OM DEN FORSKNINGSFOND SOM EUROPEISKA RÅDET BESLUTADE OM VID MÖTET I AMSTERDAM DEN 16 JUNI 1997

(enhälligt antagen vid det 337:e sammanträdet den 10 oktober 1997)

(97/C 356/04)

1. EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ

— som hänvisar till Europeiska rådets resolution om tillväxt och sysselsättning, Amsterdam den 16 juni 1997 [1],

— som erinrar om sina båda memorandum och sin resolution om aspekter i samband med att EKSG-fördraget löper ut år 2002 [2],

erinrar här kortfattat om de huvudprinciper som har legat till grund för kommitténs ståndpunkt om forskningsfonden.

2. EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ

— förutsätter att EKSG-fördraget kommer att löpa ut år 2002,

— påpekar att när nu kol- och stålindustrin mister sitt regelverk, i och med att fördraget löper ut, finns det starka önskemål att man skall göra en ingående utvärdering för att undersöka inom vilka områden kol- och stålpolitiken har varit framgångsrik samt vilka instrument som behövs för att säkerställa en fortsatt kraftfull gemenskapspolitik,

— erinrar om att alla parter redan nu är eniga om att EKSG:s gemensamma forskning utgör en betydelsefull komponent som bör bibehållas även efter fördragets utgång,

[1] EGT C 236, 2.8.1997, s. 3.

[2] EGT C 206, 11.8.1995, s. 7, EGT C 334, 8.11.1996, s. 3, och EGT C 220, 19.7.1997, s. 12.

— vilket kommittén stödjer med följande argument:

— Den gemensamma forskningen är mycket effektiv, bl.a. för att erövra och befästa nya marknader.

— Den har bidragit till en arbetsfördelning mellan olika forskningsinstitutioner, tvärs över Europeiska unionens nationsgränser, vilket förhindrar onödigt och kostsamt dubbelarbete utan att för den skull motverka konkurrensen när det gäller idéer på det tekniska och sociala området.

— Den har lett till ett framgångsrikt forskningssamarbete mellan kol- och stålproducenter och förbrukare, bearbetningsled och leverantörer.

— Den har gynnat ett intensivt utbyte mellan forskningen och företagens olika forsknings- och utvecklingsavdelningar, i synnerhet vad gäller den sociala forskningen där man har använt sig av arbetstagarrepresentanter och experter.

— Den har gjort det möjligt att genomföra forskning och utveckling på kontinuerlig basis, även när det har rått sämre lönsamhet och kristider.

— Den har skapat förutsättningar inte bara för sådana forskningsprojekt som sannolikt kommer att ge resultat på kort sikt, utan även projekt som inte väntas ge något resultat förrän på lång eller medellång sikt.

3. EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ

är övertygad om att EKSG:s gemensamma forskning också i framtiden kommer att vara av mycket stor betydelse, eftersom

— den tekniska utvecklingen är beroende av en högtstående materialforskning och en optimal energianvändning,

— den har avsevärd betydelse för arbetsmarknaden. Med en långt framskriden forskning kan man både bevara och skapa sysselsättning inom dessa båda sektorer,

— den europeiska stålindustrin sysselsätter ca 300 000 arbetstagare, medan stålbearbetningssektorn har ca 15 miljoner arbetstagare,

— kolindustrin sysselsätter ca 150 000 arbetstagare och här behövs tekniskt avancerad forskning, framför allt när det gäller energiutvinning ur kol,

— denna verksamhet har stor inverkan på miljön,

— det också i framtiden kommer att behövas en fast grundval för den gemensamma EKSG-forskningen.

Det är därför av yttersta vikt att man säkerställer hur EKSG-reserverna lämpligast skall användas. Dessa reserver baseras på en avgift, som tas ut oberoende av om de båda industrierna har varit lönsamma eller ej. Detta är en särskild avgift som saknar motsvarighet inom gemenskapens andra områden.

4. EKSG:s RÅDGIVANDE KOMMITTÉ

rekommenderar därför att Europeiska unionens råd beaktar följande huvudaspekter när man skall avgöra den framtida användningen av EKSG-reserverna och dess intäkter:

— Efter utgången av EKSG-fördraget år 2002 bör disponibla EKSG-reserver förvaltas skilt från Europeiska unionens allmänna budget. En lämplig modell skulle kunna vara en överföring till en fristående stiftelse, som förvaltas gemensamt av Europeiska kommissionen, Europaparlamentet samt representanter för kol- och stålindustrin och dess arbetstagare, förbrukare och handel. Man kan också tänka sig andra former av enskild förvaltning när det gäller EKSG-reserverna.

— Investeringar av medel från EKSG-reserverna och samtliga eventuella frivilliga bidrag från industrin skall följa principen om maximal avkastning, dvs. inriktas på största möjliga lönsamhet och säkerhet. Användningen av dessa medel bör inte omfatta kapitalåtaganden för att täcka risker som inte överensstämmer med ovannämnda principer.

— Alla intäkter från dessa investeringar bör — efter avdrag för administrationskostnader — användas till att främja den tekniska och sociala forskningen inom kol- och stålsektorn. De båda industriernas olika produktionsled skall enligt en gammal EKSG-tradition få lika stor andel vardera.

— När intäkterna fördelas mellan de olika forskningsprojekten inom kol- och stålsektorn bör man vid sidan av andra kriterier utgå från dessa båda industriers bidragsvolym i förhållande till det totala avgiftsbeloppet under den period som EKSG-fördraget tillämpats.

Kommittén understryker slutligen att EKSG-reserverna och intäkterna från dessa under alla omständigheter endast bör gå till sådana ändamål som avses i EKSG-fördraget, vilket också bör framgå av kommissionens och rådets beslut.